

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 58 (2015), Duminica a 3-a după Paști
(a Mironosițelor)

Evanghelia: Marcu 15, 43-47, 16, 1-8*

În vremea aceea a venit Iosif, cel din Arimateea, sfetnic cu bun chip, care aștepta și el împărăția lui Dumnezeu; și, îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus. Iar Pilat s'a mirat că a și murit; și chemând sutașul, l-a întrebat dacă a murit de mult. Și aflând de la sutaș, i-a dăruit lui Iosif trupul mort. Și Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-L de pe cruce, L-a înfășurat în giulgiu și L-a pus într'un mormânt care era săpat în stâncă; și a prăvălit o piatră la ușa mormântului.

Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosif, priveau unde L-au pus.

Și de'ndată ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Și foarte de dimineață, în prima zi a săptămânii, au venit la mormânt în răsăritul soarelui și-și spuneau între ele: „Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?” Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese răsturnată.

Și intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb; și s'au înspăimântat. Dar el le-a zis: „Nu vă'nspăimântați! Pe Iisus Nazarineanul Îl căutați, pe Cel răstignit. A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au pus. Mergeți însă și spuneți-le ucenicilor Săi și lui Petru că va merge mai înainte de voi în Galileea; acolo Îl veți vedea, așa cum v'a spus”.

Și, ieșind, au fugit de la mormânt, că de tremur erau cuprinse și de uimire; și n'au spus nimănui nimic, fiindcă se temeau.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Femeia ca un simbol al lui Hristos

Sfântul Nicolae Velimirovici

Domnul nostru S-a înfățișat ca o femeie deoarece femeile sunt mai grijulii decât bărbații la îngrijirea averii, la păstrarea casei în rânduială și la primirea oaspeților.

Puteți crede că Mântuitorul Hristos S-a înfățișat pe Sine sub înfățișarea unei femei, în două din parabolele Sale? Una este cea a femeii ce a luat trei măsuri de făină și a făcut aluat. Dar mai întâi să vorbim despre cealaltă, în care Domnul ne spune despre femeia care a avut zece drahme și a pierdut una. Acestea sunt cele mai tainice dintre toate parabolele Mântuitorului. Deoarece parabola drahmei pierdute este scurtă, o vom cita în întregime.

Sau care femeie, având zece drahme, dacă pierde o drahmă, nu aprinde lumina și nu mătură casa și nu caută cu grijă până ce o găsește? Și găsind-o, cheamă prietenele și vecinele sale, spunându-le: Bucurați-vă cu mine, căci am găsit drahma pe care o pierdusem (Luca 15:8-9).

La prima privire această parabolă pare atât de simplă, sau chiar naivă, încât nu îl impresionează pe cititorul Evangheliei. De fapt, în această parabolă simplă ni se dezvăluie taina universului.

Dacă o luăm în mod literal, stârnește nedumerirea. Femeia a pierdut doar o drahmă. Chiar și zece drahme nu reprezintă o sumă mare; de fapt, o femeie care are doar zece drahme trebuie să fie foarte săracă. Să presupunem, înainte de toate, că găsirea drahmei pierdute a însemnat un mare câștig pentru ea. Și totuși se prezintă ca un paradox, căci cum se face că, deși fiind atât de săracă, ea aprinde lămpile, mătură casa și își cheamă toate prietenele și vecinele pentru a-i împărtăși bucuria? Și totul pentru o singură drahmă! O asemenea pierdere de timp - aprinderea unei lumânări și punerea casei în ordine, înainte de toate! Mai apoi, dacă își invită vecinele, este silită, potrivit obiceiului oriental, să le ofere ceva de mâncat și de băut, o cheltuială deloc mică pentru o femeie săracă. Să nu facă astfel ar însemna ignorarea unui obicei neschimbător.

Altă observație importantă este că ea nu invită doar o singură femeie căreia i-ar putea oferi dulciuri, fapt ce nu ar fi implicat cheltuieli mari. Ci a invitat multe prietene și vecine, și chiar de le-ar fi întreținut modest, cheltuiala ar fi depășit cu mult valoarea drahmei pe care a găsit-o. De ce ar trebui ea să caute drahma cu atâta sârguință și să se bucure la aflarea ei, doar pentru a o pierde în alt fel? Dacă încercăm să înțelegem această parabolă în mod literal, nu se potrivește în cadrul vieții cotidiene, ci lasă senzația a ceva exagerat și de neînțeles. Deci să încercăm să aflăm sensul ei mistic sau ascuns. Cine este femeia? Și de ce este o femeie și nu un băr-

bat, când un bărbat este mai predispus la a pierde bani în cadrul obișnuit al vieții? A cui casă este cea pe care o curăță și umple de lumină? Cine sunt prietenii și vecinele ei? Dacă căutăm după înțelesul duhovnicesc al parabolei, în locul celui literal, vom găsi răspunsurile la aceste întrebări. Domnul spune: *Caută și vei găsi.*

Femeia îl reprezintă pe Însuși Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cele zece drahme sunt ale Lui. El este Cel care a pierdut una dintre ele și s-a apucat să o caute. Drahmele nu sunt monezi de aur sau argint. Potrivit teologilor ortodocși, numărul zece înseamnă deplinătatea. Cele nouă drahme nepierdute sunt cele nouă cete îngerești. Numărul îngerilor este dincolo de înțelegerea muritorilor, căci depășește puterea noastră de calcul. Drahma pierdută reprezintă omenirea în întregul ei. Prin urmare, Hristos Mântuitorul S-a coborât din cer pe pământ, la casa Sa, și a aprins o lumânare, lumina cunoașterii Lui. A curățat casa - adică a curățit lumea necurăției diavolești - și a găsit drahma pierdută, omenirea pierdută aflată în greșală. Apoi Și-a chemat prietenii și vecinii (după slăvita Sa Înviere și Înălțare), și anume, nenumărații heruvimi și serafimi, îngeri și arhangheli, și le-a descoperit marea Sa bucurie. Bucurați-vă cu Mine. Am găsit drahma pe care o pierdusem! Aceasta înseamnă: Am găsit oameni pentru a umple golul din Împărăția Cerurilor, provocat de căderea îngerilor mândri care au apostaziat de la Dumnezeu. La sfârșitul vremilor, numărul acestor suflete găsite și mântuite va trebui să fie de bilioane, sau, în limbajul Scripturii, va fi la fel de nenumărat precum stelele de pe cer și ca nisipul de pe malul mării.

Domnul nostru S-a înfățișat ca o femeie deoarece femeile sunt mai grijulii decât bărbații la îngrijirea averii, la păstrarea casei în rânduială și la primirea oaspeților. Dacă această scurtă parabolă, care constă în numai două fraze, este explicată astfel, care inimă nu se va cutremura? Căci cuprinde întreaga dramă a lumii văzute și nevăzute. Explică de ce Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ. Aduce o rază strălucitoare de lumină asupra istoriei omenirii și asupra dramei existenței fiecărui individ. Ne pune față în față cu o decizie rapidă, deoarece viața noastră trece cu repeziciune - o hotărâre dacă dorim să fim drahma pierdută găsită de Hristos sau nu. Hristos ne caută. Ne vom ascunde de El, sau ne vom lăsa găsiți de către El înainte ca moartea să ne ascundă de El, din lume și din viață?

Este o problema vitală și stă în vrerea noastră să Îl acceptăm sau să Îl respingem. După moarte va înceta să fie o problemă deschisă, și atunci nimeni nu va mai aștepta un răspuns de la noi.

Sursa: **Sfântul Nicolae Velimirovici**, articol apărut în *Orthodox Life*, 1951, numerele 5 și 6, traducere din limba engleză .

Vitamine duhovnicești

Cum trebuie să se comporte un tânăr care este alungat din societate pentru faptul că are credință în Dumnezeu

Ce zic Fericirile? Asta-i cea mai mare fericire! Să te bucuri. Mântuitorul zice limpede: dacă pe Mine m-au scuipat și pe voi vă vor scuipa, dacă M-au bătut și pe voi o să vă bată, dacă pe Mine M-au ascultat și pe voi vă vor asculta.

Lupta cu patimile, răstignirea patimilor, aduce suferință efectivă, aduce boală! Cine vrea să se lase de fumat se îmbolnăvește cu adevărat. Cine se lasă de băut se îmbolnăvește cu adevărat pentru că este tributul vrăjmașului care-ți dădea un bine aparent și ți-a îmbolnăvit celula și ea s-a învățat cu acel "bine". În clipa în care te întorci spre Dumnezeu primele care te războiesc sunt patimile, cu suferințele trupești aduse de ele. După ce le depășești pe acestea, începe diavolul prin aproapele: părinții, cei de la școală sau de la serviciu, nu mai ești bine văzut, la toți le merge bine numai ție îți merge rău... Aceasta este perioada cea mai grea, dar în același timp câtă mângâiere ai și câtă bucurie! Dar mângâierea și bucuria le simți numai dacă știi că asta este o etapă, că face parte din drum. Și va trece! Vei fi căutat de cei care te-au alungat. Se întâmplă acest lucru. Cei care te-au disprețuit pentru credință vor veni să-ți ceară ajutorul și mângâierea. Dar dă-le tu lor în ascuns, în Sfânta Biserică la rugăciune, înainte de a ți-o cere pe față. Iubește-i, roagă-te pentru ei și binecuvântează-i.

Sursa: **Monahia Siluana Vlad**, *Meșteșugul bucuriei. Cum dobândim bucuria deplină, ce nimeni n-o va lua de la noi*, Editura Agaton

Despre tainele gândurilor

Din gânduri izvorăsc toate, și bine și rău. La fel se împlinesc și gândurile noastre. Și astăzi vedem cum tot ceea ce este creat aici pe pământ și în cosmos, este gândul lui Dumnezeu înfăptuit în timp și în spațiu. Și noi suntem creați după chipul lui Dumnezeu. Mare dar a primit neamul omenesc, iar noi nu înțelegem aceasta. Și nu înțelegem că prin gândurile noastre îi influențăm pe ceilalți. Poate fi un bine mare sau un rău mare: totul depinde de gândurile și de dorințele noastre. Prin gândurile noastre virtuozitate, pașnice, liniștite și desăvârșite ne influențăm și pe noi înșine și răspândim această pace pretutindeni în jur, și în familie, și în societate, și oriunde. Acestea lucrează nu numai pe pământ, ci și în univers. Dacă ne preocupă gânduri negative, acela ne este un mare rău. Când în noi este sălășluit răul, el se răspândește și în jur, în familie, în mediul în care ne aflăm. Iată, putem fi un bine mare sau un rău mare. Și cât e de bine să fii om bun, pentru binele tău, omule!

Sursa: **Starețul Tadei de la Mănăstirea Vitovnița**, *Pace și bucurie în Duhul Sfânt*, Editura Predania, București.